

Ed
S
H
E
R
A
N

SEAN SMITH

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2019

Hilariának

TARTALOM

Előszó: Principality Stadium, Cardiff, 2018. június 24.	9
---	---

ELSŐ RÉSZ: A CSALÁD MINDENEKFELETT

---

1. A kép megfestése	19
2. Az ökölvívás nem vandalizmus	34
3. Az Eminem-gyógymód	46
4. <i>Spinning Man</i>	57
5. A loop mestere	72
6. Egy kis Nizlopi	84
7. Ed balra el	102
8. Korlátlan hozzáférés	111

MÁSODIK RÉSZ: A KÖVETKEZŐ NAGY DURRANÁS

---

9. Előadó–dalszerző	127
10. A városban	139

11. <i>Loose Change</i>	154
12. Egy ragyogó példa	168
13. A nagy megállapodás	180
14. Az utazó	193
15. Értékes pillanatok	204

HARMADIK RÉSZ:
A DOLGOK FORMÁJA

---

16. Őrjáratban	223
17. Gyors továbblépés	235
18. Az univerzális csend	248
19. <i>Thinking Out Loud</i>	262
20. Otthon és idegenben	276
21. <i>Perfect Symphony</i>	290
Zárógondolatok	308
Ed csillagai (<i>Heinisch Mónika fordítása</i>)	318
Fontosabb dátumok	328
Köszönetnyilvánítás	345
Bibliográfia	347
Név- és tárgymutató	348

ELŐSZÓ

PRINCIPALITY STADIUM,
CARDIFF, 2018. JÚNIUS 24.

A megadott időpontban kezd. Ed nem szereti húzni az időt, nincs szüksége rá, hogy mesterségesen, késéssel fokozza a várakozást. Pontosan 20:45-kor kialszanak a fények, és a kivetítőkön látni, ahogy a folyosón a színpad felé sétál, mintha csak a pubba indulna, meginni egy korsó sört. Az alkalom különlegességét csupán a hatvanezer ember fül-süketítő zsvajva jelzi.

Aztán megjelenik ő maga. Lábánál híres loop station-jének pedáljai, kezében kis méretű, a legutóbbi albuma ÷ (*Divide*) szimbólumával díszített gitár. Magányos alaknak tűnik. Ha nem tudnád, hogy ő 2018 legnagyobb popsztárja, könnyen hihetnéd, hogy a fő fellépőnek csak ennyire tellett tisztességes előzenekar helyett.

Néhány sorral előttem, egy fiatal lány arcán is megpillantom a csillámporral felrajzolt ÷ jelet. Körbevesznek a turné hivatalos pólját viselő rajongók: elől a szimbólum, hátul a városok nevei, ahol fellép. Ed ennek bizonyára örül, mivel soha nem tévesztette szem elől a hivatalos termékek

promóciós és üzleti jelentőségét. Már iskolásként is megpróbálta eladni saját finanszírozású CD-it a hallgatóságának, ami időnként csupán néhány embert jelentett egy apró klubhelyiségben.

A *Castle on the Hill* első akkordjaira mindenki táncra perdül. Ed Sheeran csupán egyetlen ember, ám hihetetlen erő és karizma árad belőle. Nincs hozzá fogható. Nem mind-egyikünk nőtt fel kisvárosban, csodás kilátással egy fenséges várkastélyra, de mindannyian azonosulunk az otthonnal kapcsolatos gondolatokkal és érzésekkel. Van abban valami megnyugtató, amikor hazatérsz, mondjuk, karácsonykor, vagy csak meglátogatod otthon a szüleidet és a régi barátokat, akik még nem költöztek el.

Amíg kifújja magát, Ed köszönti a közönséget:

– Szép estét, Cardiff! Hogy érzitek magatokat?

Nem túl eredeti, de a visszajelzés kifejezetten pozitív. Ed nagyon lazán viselkedik a dalok közötti szünetekben. Előző este kétszer vonult le a színpadról, hogy meglátogassa a mosdót.

Ma este erre nincs szüksége. Elmondja, hogy ez az eddigi legnagyobb walesi turnéja. Az elmúlt négy estén több mint kétszáznegyvenezer ember özönlött a stadionba, hogy lássa őt. Eddig a pénteki volt a legnépesebb közönség, azonban Ed hangos éljenzés közepette közli, hogy a mai talán még annál is nagyobb.

Ez a 2018-as világ körüli turné utolsó angliai állomása. Eszembe jut, hogy körülbelül én lehetek az egymilliomodik nézője, mióta az előző hónapban fellépett a manchesteri

Etihad Stadiumban. És ez nem egymillió tinédzser lányt jelent. Ed koncertjei igazi családi események, amelyeken szülők, nagyszülők és tíz év alatti gyerekek egyaránt remekül szórakoznak.

Mellettem a Barry-szigetről érkezett fiatal pár áll; hét-éves fiukat, Theót is magukkal hozták.

– Ki a legnagyobb rajongó? – teszem fel a kérdést. Mindenki jelentkezik, bár a családfő elárulja, hogy ő általában azért Iron Maident és Def Leppardot hallgat.

Akkor bizonyára tetszik neki az *Eraser*, a ÷ album első dala, amely a loop stationnek köszönhetően visszhangosított „wall of sound” effekttel nyit. Ez az első szám ma este, amelyikben felhangzik a védjegynek számító rapbetét. Ednél a rap is inkább tűnik költőinek, mint erőszakosnak. Olyan emberek millióival fogadtatta el a stílust, akik korábban meghallgatni sem voltak hajlandóak.

Belevág a tíz éve írt *The A Team*be, a dalba, amely megváltoztatta az életét.

– Ha ismeritek a szöveget, énekeljétek velem! – szólítja fel a közönséget. Úgy tűnik, hatvanezer ember ismeri. – Olyan nincs, hogy „nem tudok énekelni”, legfeljebb „nem tudok jól énekelni”! – Körülöttem gyakorlatilag mindenki az utóbbi kategóriába tartozik, de ki törődik vele?

Ügyesen összeolvasztja a *Don't* című dalt a + (*Plus*) albumról és a *New Mant* az újról – mindkettő nyers, kissé keserű szakító nóta. Az egyes számok között nem szövegel olyan jellegzetes módon, mint Adele, inkább nyugodtan,

természetes és barátságos hangnemben beszél, cseppet sem mesterkéltén.

Utoljára 2011-ben lépett fel Cardiffban, és megfogadta, hogy nem tér vissza, amíg meg nem tudja tölteni ezt a hatalmas stadiont. Nem kellett sok idő a célja eléréséhez.

Hangos üvöltést kér tőlünk, mielőtt belekezd a *Dive*-ba, a ÷ talán leginkább alulértékelt dalába. Romantikus ballada, de egyáltalán nem csöpögős. A „Don’t call me baby / unless you mean it” olyan refrén, amit az ember torka szakadtából harsog a zuhany alatt.

Ahogy egyik dal jön a másik után, meglepődve látom, hogy mindenki tudja a szöveget. Azt hiszem, ez jó fokmérője a népszerűségének. Ed stratégiája a közös előadás: azt akarja, hogy mindenki énekeljen és táncoljon, bár emlékeztet minket, hogy ő maga nem tud táncolni – még ha a *Thinking Out Loud* videóklipje azt a benyomást keltheti is bennünk, hogy van hozzá tehetsége.

Ed azt akarja, hogy táncoljunk, akár tudunk, akár nem. Vicces módon megjegyzi, hogy a közönség két százaléka soha nem hajlandó táncolni és énekelni. Ők vagy a „morgorva, vonakodó pasi”, vagy a „szuperapu” kategóriába tartoznak, akik hősként gardedámkodnak fiuk vagy lányuk felett. Ed apja, John Sheeran is ilyen volt – számtalan koncertre elvitte a fiát, aki így még fiatalon szert tehetett a létfontosságú zenei képzettségre, amikor az ember könnyen magába szív minden tudást.

Ed könnyedén ugrál a különféle stílusok között, gyakran egy dalon belül is. A rap vagy egy csendes verze bármikor

különös refrénbe csaphat át, amit aztán nem tudsz kiverni a fejedből. Egymás után három dalt is elénekel a szerelem fájdmáról. A *Bloodstream* a $\times$ (*Multiply*) albumról halkán kezdődik, majd az egyik legdrámaibb hatású crescendójává, és erős „wall of sound” effektté alakul.

A *Happier* számomra a legmelankolikusabb száma, egy elveszített szerelem története, ami Ednél gyakran visszaköszönő téma. A szívfacsaró szöveg megérint mindenkit, aki valaha rossz döntést hozott egy szerelemben – vagyis gyakorlatilag tényleg mindenkit. Az *I'm a Mess* egy újabb dal, amelynek a szövege tanúskodik Ed intelligenciájáról és nyitottságáról. Ha annyi ötfontost kaptam volna, ahányszor valaki megjegyezte, mennyire szereti az önéletrajzi elemeket a dalszövegeiben...

Ideje kissé feldobni a hangulatot, és a *Galway Girl* pontosan ezt teszi. A kritikusok egy része nem szereti ezt a dalt, sokan a sörélesztőből készült Marmite-hoz hasonlítják – vagy imádod, vagy gyűlölöd –, de itt most mindenki talpra ugrik a lelátón. Ed világéletében büszkén felvállalta ír gyökereit, és gyanítom, hogy ez a nóta igazi buliklasszikussá fog válni az elkövetkező években.

Ed nem sok feldolgozást játszik, ezért meglepő, hogy a *Feeling Good* is felkerült a listára. Bár sokan úgy tudják, ez Michael Bublé dala egy évtizeddel korábbról, valójában jóval idősebb szám egy színpadi musicalből, amely instant klasszikussá vált, amikor a páratlan Nina Simone 1965-ben felénekelte. Ugyancsak szerepelt a néhai George Michael utolsó stúdióalbumán, a 2014-es *Symphonicán*. Azon gon-

dolkodom, van-e valami hasonlóság Ed és George, az Egyesült Királyság két legnagyobb férfi popsztárja között. Ed a saját változatát úgyesen átmossa a jól ismert *I See Fire*-be, amit a 2013-as *A hobbit – Smaug pusztasága* filmhez írt.

Ed szinte minden szám előtt hangszert cserél. Most első alkalommal vesz a kezébe elektromos gitárt, és megemlíti Amy Wadge-et, eredeti munkatársainak egyikét, aki még mindig Dél-Walesben él, és ma este is itt van a nézőtéren.

– Ha ennek a számnak a szövegét nem tudjátok, akkor valószínűleg rossz koncertre jöttetek – közli, és eljátssza az Amyvel közösen írt, fennkölt hangulatú *Thinking Out Loud* nyitóakkordjait.

Mindenkiből romantikus sóhaj szakad ki. A szövegben szereplő több ezer csillag helyett több ezer mobiltelefon kijelzőjét látom ragyogni a sötétségbe borult lelátókon. Ahhoz képest, hogy mindössze három mainstream albumot adott ki, Ed máris több klasszikust alkotott – olyan számokat, amelyekre az első táncot lejtik az esküvőkön, amelyek az első randit, csókot juttatják az ember eszébe, amelyekből esetleg egyszerűen csak „a mi dalunk” lesz.

Ez a kezdete a négy egyedülálló balladából álló blokknak. *A Thinking Out Loud*ot a *One* és a *Photograph* követi, szintén a × albumról. Az utóbbi alatt a háta mögött lévő nagy kivetítőn a gyermekkori képei villannak fel. Lehetne az előadás ennél szívbemarkolóbb? Aztán következik a *Perfect*.

Ed elárul egy titkot. Bevallja, hogy ez a dal „szuperszemélyes” számára. Tudjuk, hogy Cherynek írta, de nem mindenki számára hordozza ugyanazt az érzelmi töltetet:

– Ez az én dalom, mielőtt elhangzik, de onnantól már a ti dalotok lesz. – A zene egyetemes igazsága.

Mintha csak ezt akarnák igazolni, a hátam mögött egy ősz hajú pár tagjai átkarolják egymás derekát. Mellettem a fiatal anyuka felkapja a fiát, és megöleli, néhány sorral előrébb pedig egy kislány látok, aki összefogódzkodva áll szülei mellett. Ez egy olyan „én ott voltam” pillanat, amire mindig emlékezni fognak. Egyszerűen tökéletes.

Megszólal a *Nancy Mulligan*, a dal, amelyet ír nagyszülei-ről írt. Mindenki kiszakad a romantikus révületből, és újra táncra perdülünk – mindenki, kivéve egy szuperaput, aki eltökélten ülve marad, miközben mellette a lánya lelkesen ugrál. De az utolsó számra, a *Singre* még ő is feláll.

Ed egy pillanatra távozik a színpadról, hogy inget váltson. Egy 11-es Gareth Bale-mezben tér vissza, amit a közönség lelkesen megéljenez. A ráadás első számát, Ed legnagyobb slágerét – *Shape of You* – az este leghangosabb ovációja fogadja. A koncertet a *You Need Me, I Don't Need You* dübörgő „wall of noise” verziójával zárja – hagyományosan ezt a dalt szokta utoljára eljátszani.

Eszembe jut, hogy a *Thinking Out Loud* vagy a *Perfect* jobb befejezés lett volna, de ő nyilvánvalóan másképp gondolta. Drámai csúcsponttal akar zárni, és sikerül is elérnie. Ez a dal összefoglalja a filozófiáját: légy hű az álmaidhoz, és kövesd őket. Jó utat kíván nekünk hazafelé, és távozik – semmi felhajtás, semmi szükségtelen ünnepeztetés, semmi „Szeretlek, Cardiff!” bohóckodás. Jött, játszott, győzött.

Miközben kifelé tartok hatvanezer emberrel együtt, kedvenc számom, a *Photograph* videóklipjének a végére gondolkok. A jelenetben Ed egy dombtetőn áll, és egy hang megkérdi: „Fent vagy a csúcson?” Fantasztikus sikere – a rekordeladások, a letöltések, a streaming, a jegyeladások – nem hazudik. Kétségtelenül fent van a csúcson, onnan néz le a zeneipar többi részére. Az én feladatom pedig kideríteni, hogyan sikerült felmásznia oda egy csenevész, vörös hajú kölyöknek.

ELSŐ RÉSZ

A CSALÁD
MINDENEKFELETT

A KÉP MEGFESTÉSE

Edward Sheeran kétségtelenül aranyos kisbaba volt. Ennek bizonyítéka a számtalan amatőr videófelvétel, melyet rajongva szerető szülei, John és Imogen készítettek második fiukról, amint a család első otthonában mászik, gügyög, nevet és sikongat.

Az elbűvölő felvételeket felhasználták a hangsúlyosan nosztalgikus, 2014-es *Photograph* videóklipjéhez. Bár a kedves kis filmnek nem sok köze van a melankolikus szöveghez, amely arról szól, mennyire tud fájni a szerelem, mégis magával ragadó módon ablakot nyitott Ed világára.

Láthatjuk, ahogy csecsemőből kislány lesz, vörös hajjal, nagy, kék keretes szemüveggel, apró anyajeggyel a bal szeme mellett, majd tinédzser, aki utcazenészként tanulja a mesterséget, és végül egy popfesztiválon több ezer rajongó ünneplését fogadó felnőtt.

A nagy, késő viktoriánus kőház azonban, amelyik több felvételen is szerepel, nem szeretett Suffolkjában áll, a megyében, melyhez Edet oly szoros kötelékek fűzik, hanem

a West Yorkshire-i Hebden Bridge kozmopolita városában, ahol született, és ahol korai éveit töltötte.

John és Imogen Sheeran a Birchcliffe Road közepén éltek, a város egyik legmeredekebb dombján, ahová egy fiatal anyuka csak tüdőszaggató túra árán tudott feljutni, főleg egy kisgyerekekkel és egy csecsemővel. Első gyermekük, Matthew Patrick tizenhárom kilométernyire, a Halifax Közkórházban született, nem sokkal az után, hogy a pár ideköltözött Londonból. Edward Christopher alig két évvel később érkezett, 1991. február 17-én.

Calderdale, a völgy, ahol Hebden Bridge városa felépült, ideális hely a gyereknevelésre, ha szereted a friss levegőt, a csodás vidéki tájat és a hatalmas sétákat. Az utca, ahová Sheeranék költöztek, kanyarogva kapaszkodik fel a dombtetőre, ahonnan lélegzetelállító kilátás nyílik a település jellegzetes, kőházas utcáira.

Hebden Bridge-ben minden a stílusról szól. A város, amely a Hebden folyón átívelő, málhás lovak számára épített hídról kapta a nevét, bővelkedik jellegzetességekben – kezdve a cikornyás kézművesboltoktól, az organikus éttermektől és kis kávézóktól egészen a magas, keskeny, teraszos házakig, amelyek úgy kapaszkodnak a domboldalba, mintha ragasztóval rögzítették volna oda őket. A településen a közelmúltban két sikeres tévésorozatot is forgattak: a *Last Tango in Halifax*-et, illetve a *Happy Valley*-t.

Amikor Ed született, még javában folytak a munkálatok, a város sokkal egyszerűbb volt, mint ma, kevésbé turista-csalogató. Élénk kereskedelmet bonyolított kordbársony és

pamutbársony termékeivel, de a jólétnek vége szakadt az 1970-es években, amikor a textilipar leszálló ágba került. Hebden Bridge az évtized vége felé kezdett ismét felvirágozni, amikor a kreatív elmék és szabad szellemek célállomásává vált. A kifejezetten összetartó, toleráns településen sok meleg ember talált barátságos menedékre.

A helyi szerző, Paul Barker így írt róla: „A meredek völgyben fekvő, apró iparváros lakosainak egy része kitűnt kreativitásával – írásban, festészetben vagy zenében –, így létrejött egy erős művészeti alap. A széles körű tolerancia miatt ezt még tovább tudták fejleszteni. Az emberek ideutaztak meglátogatni ismerőseiket, barátaikat, és rájöttek, hogy itt olyan szabad életet élhetnek, amilyenre mindig is vágytak.”

Már létezett egy erős, ha nem is túl örömteli irodalmi kötődés. Az ellentmondásos megítélésű koszorús költő, Ted Hughes alig három kilométernyire, a halifaxi út mellett fekvő Mytholmroyd falvában született. Korábbi otthona, a másik irányban három kilométerre lévő Lumb Bank ma bentlakásos írótábor.

Az irodalmi zárandokok első számú célpontja azonban Hughes első felesége, Sylvia Plath sírja a közeli Heptonstall falusi templomában, ahol a költő szülei éltek. Plath halhatatlanná tette a helyet komor versében, a *Novemberi temetőben*, melyben „zsugori fákról” ír. A nagyra becsült amerikai poéta öngyilkosságot követett el 1963-ban Londonban, de Hughes elintézte, hogy ezen a festői helyen temessék el. Munkásságának hívei közül sokan, akik eljönnek leróni tiszteletüket, Hebden Bridge-ben szállnak meg.

Johnt és Imogent a város művészi légköre ragadta meg, amikor úgy döntöttek, itt telepednek le. Hebden Bridge tökéletes hely volt egy fiatal és ambiciózus pár számára ahhoz, hogy hírnevet szerezzenek maguknak a művészvilágban. Ígéretes karrierjüket Londonban kezdték, két szomszédos kerületben nevelkedtek a folyó déli oldalán – John South Norwoodban, az eleven, vörös hajú Imogen pedig Forest Hillben. 1984 májusában házasodtak össze, a dulwichi Alleyn College of God’s Gift neves múltú, keresztény kápolnájában, a találón elnevezett Gallery Roadon. John huszonhat éves volt, Imogen huszonnégyszázötvenéves volt.

John szerette megragadni a kínálkozó lehetőségeket, és türelmetlenül várta az előrelépést az életében. Nem meglepő hát, hogy 1980-ban, mindössze huszonhárom évesen kinevezték a Dulwichi Képgaléria kurátorává. A galéria karizmatikus első igazgatója, Giles Waterfield vette a szárnyai alá, és a kopottas, minimális személyzettel, pénzügyi támogatás nélkül tengődő múzeumot együttes erővel világszerte elismerésnek örvendő intézménnyé fejlesztették.

Giles nem hagyta veszendőbe menni védence ifonti tehetségét – ahogy később Edét sem hagyták. Amikor Waterfield 2016 novemberében váratlanul elhalálozott, John a következő köszönő sorokat írta öreg barátjához: „Egy álmos, elfeledett, késő György kori zárványt világszerte elismert művészeti múzeummá varázsoltál, saját dinamikus tárlatokkal és oktatási programmal.”

Giles és John figyelemre méltó párost alkottak. 1983-ban modellrajzoló kurzust indítottak az állandó tárlat közepén,

hogy még több iskolást és egyetemistát csábítsanak oda – ez a kezdeményezés lett végül széles körű elismerést kivívó oktatási programjuk alapja. John az 1980-as években megragadta a lehetőséget, hogy új, nagyszabású kiállításokat szervezzen, egyebek közt a régi mesterek alkotásaiból, aminek az egész világon híre ment.

Miközben a legnagyobb festők híres műveivel tömegeket vonzott a múzeumba, a brit művészek új generációját – akik közül sokan Anglia északi részén éltek – is támogatta, például a híres huddersfieldi tájképfestőt, David Blackburnt. John 1986-ban, Dulwichban az ő munkáiból is rendezett egy kiállítást, sőt, ő maga írta hozzá a katalógust.

John frissítően intelligens és kritikus hozzáállással tekintett a festményekre. Célja a galériában már az első napoktól kezdve az volt, hogy arra bátorítsa a látogatókat, szánjanak időt a képek vizsgálatára – ne csak lefényképezzék őket, és fussanak is tovább. „Ha olvasni tudsz a képekből, onnantól fogva egészen más szemmel kezded nézni az embereket és a helyeket. Ha képes vagy értelmezni a művészetet, az egy életre szóló ajándék” – magyarázta.

Miután hét évet ledolgozott a múzeumok világában, John továbbállt Dulwichból. Újabb lehetőségeket kapott manchesteri és bradfordi galériákban, ezért Imogennel közösen úgy döntöttek, átteszik a székhelyüket Yorkshire-be. Mindenképpen szerettek volna függetlenné válni, és vállalkozó-személyük már nagyon ifjú korában átragadt fiatalabbik gyermekükre.

1990-ben, az Ed születése előtti évben létrehozták saját vállalkozásukat, a Sheeran Lock szépművészeti szaktanácsadó céget, és irodát nyitottak Halifaxben. Az új irányvonal rengeteg utazással járt, elsősorban a jól bejárattott londoni autópályán – a hosszú, unalmas utakról származnak Ed első emlékei, ahogy erőteljesen mainstream ízlésű apja zenei válogatását hallgatja újra és újra. John Sheeran mintha időhurrokba került volna, csak a hatvanas és a kora hetvenes évek számai szóltak az autóban.

Ed már nagyon fiatal korában mutatott olyan tulajdonságokat, amelyek később, profi zenészként jó szolgálatot tettek neki. Nagyon gyorsan megjegyzett szövegeket és dallamokat.

A klasszikus The Beatles- és Bob Dylan-albumok összes számát megtanulta, és boldogan énekelte őket – még ha kicsit hamisan is.

Apja egyik kedvence Elton John 1971-es albuma, a *Madman Across the Water* volt, melyen a *Tiny Dancer* című szám is helyet kapott. Ed emlékezetes módon utal is rá saját slágerében, a *Castle on the Hill*ben, amikor felidézi, hogy száznegyven kilométeres óránkénti sebességgel száguld a vidéki utakon. Sok-sok évvel később Elton fontos szereplővé vált Ed történetében.

A *Tiny Dancer*hez való kötődése ellenére Ed a *Desert Island Discs* rádióműsor meghívott vendégeként egy másik számot választott arról az albumról. Az *Indian Sunset* elégikus zenekari darab, a második oldal nyitószáma, és egy irokéz harcos történetét meséli el, aki a fehér ember keze

által rá mért vereségen és halálon elmélkedik. Az érzékeny dalszöveg Elton írótársa, Bernie Taupin egyik legköltőibb szerzeménye.

John és Imogen sokoldalú vállalkozásként álmodta meg a Sheeran Lockot. Azt akarták, hogy a cég ne csak Yorkshire-ben, hanem az egész világon szervezzen kiállításokat és tanulmányi programokat. Ugyanakkor tanácsadóként együttműködtek az egyre növekvő létszámú művészcsoporttal, s a tagjairól úgy vélték, szélesebb elismertséget érdemelnének.

Egyik legelső lépésükként létrehozta egy kiadói részleget, hogy reklámozni tudják tehetséges barátaik és ügyfeleik munkáit – egyebek közt Mary Lord, Marie Walker Last és Katharine Holmes északi festőket, a lancashire-i székelyű angol-holland szobrászt, Marjan Woudaét, valamint Adrienne Craddock grafikusét. Az adott művész kiállításához gyakran egy gyönyörűen kivitelezett könyv is társult. Ez a „Vedd hasznát a munkád minden aspektusának!” hozzáállás később fiuknak, Ednek is jó szolgálatot tett.

Amellett, hogy a napi adminisztrációval foglalkozott, és a könyveket szerkesztette, Imogen olyan kreatív energiát képviselt, amelyet nem lehet figyelmen kívül hagyni. Manapság csak lábjegyzetként utalnak rá híres fia életrajzában, mint „az anya, aki ékszerek tervezésével foglalkozik”. Ez nagyon keveset mond el róla. Művészettörténetből szerzett diplomát a St. Andrews-i Egyetemen – ugyanezt a szakot végezte el később Kate Middleton is. Miután befejezte a tanulmányait, a londoni National Portrait Gallery (Nemzeti

Arcképtár) sajtóirodájában dolgozott, majd északra költözött Johnnal, és a Manchesteri Művészeti Galéria ügyelője lett.

Művészi érzékére hagyatkozva a Birchcliffe Road-i ház meglehetősen zord belsejét csodálatos festmények és szobrok varázslatos *pot-pourri*jává változtatta. Tapéta és festék helyett inkább mintás szövetet használt, melyet faliszőnyegként lógatott le a falakról. Ízléses változtatásainak köszönhetően a rideg épület, amely régen a helyi orvos műtőjeként szolgált, sokkal melegebbnek tűnt, különösen télen, amikor a kandallóban lobogott a tűz.

A fiúk hálószobáját a tetőtérben rendezték be, ahonnan az ablakon kinézve láthatták a völgy másik oldalán a heptonstalli templom – Sylvia Plath nyughelye – tornyát. Imogen áttörte a szomszédos helyiség falát, létrehozva számukra egy magánjátzóteret, ahová bármikor átmászhattak. Olyan volt az egész, mint egy óriási babaház, fiúknak.

Imogen lánykori neve Lock, a családja jó kapcsolatokkal bírt, és meglehetősen sikereket tudhattak magukénak a múltban – különösen a zene és az orvostudomány egymástól igen távol elhelyezkedő világában. Nevét Imogen Holst, a család egyik barátja – Gustav Holst, a nagy sikerű *A bolygók* szvit szerzőjének a lánya – után kapta. Imogen Holst maga is tehetséges zeneszerző volt, emellett Benjamin Britten személyi asszisztense, az egyik leghíresebb brit komponistáé, aki részt vett az 1948-as suffolki Aldeburgh Fesztivál megszervezésében.

Ed nagyanyja, Shirley Lock Britten mellett énekelt, és férjével, Stephennel együtt hosszú ideig a suffolki parton töl-

tötték a nyarakat, hogy részt vehessenek az évenkénti zenei találkozón. Legidősebb fiuk, Adam keresztapja Britten és partnere, a tenor Peter Pears voltak. A kisfiú egy alkalommal megpillantotta az egyik híres embert az aldeburghi parton sétálni, és így kiáltott fel:

– Nézzétek, ott megy Ben-Peter bácsi!

Shirley lenyűgöző zenei múlttal rendelkezett: 1948-ban alapítója és másodhegedűse volt a Brit Nemzeti Ifjúsági Zenekarnak. Ezenkívül játszott a Cambridge-i Egyetem Zenei Társasága (CUMS) zenekarában, valamint énekelt számos híres kórusban, köztük a Purcellben, a BBC-ben és az Ambrosian Singersben.

Ebből az ambiciózus családból is ki tudott tűnni Shirley férje, dr. Stephen Lock, a Brit Birodalom Rendjének birtokosa, ami egy fokozattal van a lovagi cím alatt, és hosszú bekezdést írtak róla a *Ki kicsodá?*-ban. Tizenhat éven át szerkesztette a *BMJ*-t (*British Medical Journal*), és csak Ed születésének évében vonult nyugdíjba. Kutatási területe, amellyel világszerte hírnevet szerzett magának, a tudományos adatok szerkesztésének jövője, és ahogy ő nevezte, a „zsurnalógia” felelőssége volt.

Stephen is támogatta az újonnan létrejött Sheeran Lockot. Vejevel, Johnnal közösen megírta a *The Gift of Life* című könyvet, amelyben részletes elemzésnek vetették alá Sir Roy Calne, a szervátültetés úttörőjének festményeit. Imogen az *A Picture of Health* album kiadásával szintén folytatta a család egészségügyi örökségét. Könyvének megjelenésével párhuzamosan mérföldkőnek számító kiállítást rendeztek

a londoni Barbican Galériában Susan MacFarlane képeiből. A tárlat témája a mellrák klinikai kezelése volt.

Stephen osztozott a felesége művészetek iránti szenvedélyében, főként az operákat illetően. A *Ki kicsoda?*-ban derűsen számol be kedvenc időtöltéseiről: „olyan operák kritikáinak olvasgatása, melyek megnézését nem engedhetem meg magamnak”, illetve „azoknak az operáknak az elkerülése, amelyeknek a producere ismertebb a zeneszerzőjénél”. Sok éven át közkedvelt önkéntesként dolgozott a Britten–Pears Alapítvány könyvtárában, szeretett Aldeburghjében.

Bár Ed közel állt a nagyszüleihez, Adam nagybátyját soha nem ismerhette meg. A férfi Alleyn Crescent-i otthonában, Dulwichban hunyt el, alig két héttel Matthew 1989. márciusi világrajövele előtt. A helyi újság, a *South London Press* komor címmel számolt be a tragikus esetről: „Puskája sebezte halálra”.

Adam, a Cityben dolgozó befektetési menedzser kétszer sütötte el az agyaggalamb-lövészethez használt sörétes puskát. Az újság szerint egy pénteki hajnalon, négy óra körül magára hagyta az emeleten alvó barátnőjét, lement a garázsba, beült egy régi karosszékbe, és maga felé fordította puskája csövét. Az első lövés a bal vállát találta el. Újratöltött, és másodszor is tüzelt.

Adam két órával később halt meg a camberwelli King's College Kórházban. Harmincegy éves volt. A halotti anyakönyvi kivonatot a júniusi halottszemlét követően az Inner South District halottkéme, Montague Levine állította ki.